

Едуард Кешисян

ИСТИНСКОТО ЛИЦЕ НА ЛАОДИКИЯ

София, 2018

© **Едуард Кешишян** - автор

Редактор Недялка Петрова

Художник на корицата Веселин Вакрилов

Компютърен дизайн на корицата Владимир Балун

© **Издателство Ел Уай**, 2018

ISBN 978-954-788-118-1

СЪДЪРЖАНИЕ

Въведителни думи към второто издание	7
Предисловие	9
Въведение	13

Първа глава: **Пробуждането зависи от теб!**

Повярвай, възможно е!	19
Часът на истината.	21
Трета група не ще има	24
“Технология” на пробуждането.	26
1. Покаяние	31
2. Изповед	32
3. Молитва	34
Нито ден без Исус!	40
Пробуждането може да започне от теб!	45

Втора глава: **Реформацията започва от теб!**

Нещо ново?	53
Реформация	59
В какво да се реформираме?	65
1. Отношението ни към Бога	66
2. Отношението ни към ближния	77
3. Отношението ни към себе си	81
Търсенето определя предлагането	84
Безразличието убива	86
По-лесно е, отколкото си мислиш	89

Трета глава: **Излез на дъжда!**

Невидимият Гост	95
Дъждове и прогнози	99
Условия за изливане на Късния дъжд	105
1. Молитва за изливане на Светия Дух	107
2. Уреждане на взаимоотношенията	109
3. Получаване на Ранния дъжд	113

4. Разпознаване на времето	118
Могат ли адвентисти да извършат непростимия грях?	122
“Звук на изобилен дъжд”	131

Четвърта глава: **Войната продължава!**

Време е да научиш!	137
От акция към реакция	142
Лаодикия – специалният отряд на Бога	152
Църквата и светът – кой кого?	162
“Така е, Господи, но помогни ми да се съглася!”	168
Да погледнем проблема в очите!	171
Долу културата! Да живее културата!	185
Християнските норми – проблемът на “втората миля”	192
Десет принципа за приложение на християнските норми и стандарти	195
Победа – кой, аз ли?	199
“Това велико явление”	205

Пета глава: **Кой е на Божия страна?**

Сърцето на доброволеца	211
Какво означава да сме на Божия страна?	213
Какви са предимствата да сме на Божия страна?	216
“Посветен на Господа”	224
На правилния кораб	230
С правилния капитан	234
В правилната посока	238
Любов от втори поглед	241
Лаодикия, имаш последен шанс!	248
Ще вечеря ли Лаодикия с Христос?	253
Заклучение	261
Вместо послеслов	270

Посвещавам с благодарност тази книга:

☛ **На вярната Христова църква от всички времена**, която, преминавайки през бурите на историята, прие, опази и разпространи спасителната истина за Божията любов!

☛ **На моята любима Лаодикия** – църквата на Божия верен остатък, която с много обич отглежда духовното у мен и ме научи да живея в последното време като очакващ християнин!

☛ **На всички адвентни християни**, които имах привилегията да срещна в своя житейски път, и особено на тези от тях, в чийто живот видях на живо висшите идеали, завещани от нашия Спасител!

ВЪВЕДИТЕЛНИ ДУМИ КЪМ ВТОРОТО ИЗДАНИЕ

Докато през 2003-2004 година пишех тази книга, бях мотивиран от желанието да изразя „на глас“ както възхищението си от любимата ми Адвентна църква, в която премина животът ми, така и тревогата от някои „автоимунни“ процеси, протичащи в нея. Сега, при второто издание на „Истинското лице на Лаодикия“, с благодарност към Бога се обръщам назад в живота си и констатирам, че изтеклите 15 години са се отразили благоприятно върху моята вяра.

Убеждението ми, че Бог победоносно води народа Си и че проектът „Лаодикия“ носи Неговия автограф, е по-силно от всякога. Безпокойството от лаодикийския менталитет „много сме си добре“ все още ме навещава, но Бог ме среща с достатъчно много реални хора – истински християни – които ревностно търсят „златото, бялата дреха и колурия“, предлагани от Верния Свидетел. Тези хора – неподдаващи се на мъртвото течение на духовните компромиси, будни за проблемите в Божието семейство, но същевременно оставащи позитивни в братска любов и оставащи вътре в църквата – приемам като доказателство за истинността на Божиите обещания и променящата сила на Светия Дух. Благодаря ви, верни лаодикийци!

В този контекст, врагът е изобретил два особено ефективни метода, с които поставя спасението ни под висок риск. Първо, нездравословни хвалебствия, които подхранват деноминационната ни гордост и приспиват духовната ни прозорливост. И второ, деструктивна критика, която отравя радостта ни от участието в Божието дело и руши доверието в църквата и нейната организация. И двете носят фатални вреди. Отношението ни всъщност трябва да бъде подобно на това към нашето физическо семейство – виждаме проблемите ясно, не можем да ги отречем, но полагаме всяко усилие и сме готови на всяка жертва, за да спасим тази единица. Защото самите

ние сме част от нея и защото толкова дълбоко ценим този наш малък „свят“, че не можем да си позволим да го изгубим.

Няма по-вълнуващо приключение в живота от пътешествието с Исус. Защото Той е най-добрият Приятел. Защото Той единствен знае пътя. Защото Той смълчава всяка буря и изгонва всеки страх. Струва си всяко усилие и всяка жертва, за да извървим пътя докрай. Защото чрез Неговата благодат в края ще се окажем във вечното Му царство – Царството на любовта. „Ние, обаче, не сме от онези, които се дърпат назад и се погубват, а от тези, които вярват и душата им се спасява“ (Евреи 10:39).

С Божията помощ аз ще направя всичко, за да участвам в парада на изкупените по златните улици на Небесния Йерусалим. Драги читателю, ти също не можеш да си позволиш да го пропуснеш!

Едуард Кешишян
Юни, 2018

ПРЕДИСЛОВИЕ

Когато някой пише книга и по този начин провокира общественото внимание, предполага се, че има какво да каже – нова информация, направено откритие, оригинална идея или поне споделяне на полезни лични размисли и преживявания. Тази книга е просто израз на моите безпокойства и вълнения за любимата ми Адвентна църква, в която е преминал целият ми съзнателен живот. Позволявам си да говоря на глас за проблемите на едно общество, към което принадлежа с цялата си душа, но и да заявя категорично убеждението си в неговата Божествена мисия и триумфално бъдеще. Не намирам за мъдро и библиейско да “заравяме глава в пясъка” от страх да не видим грозотата на опасността. Имаме всемогъщ Бог, Когото кризите не притесняват, защото е неограничен в Своите възможности. И ако Неговата църква има затруднения, и ако тя прибягне до Неговата помощ, победата ѝ е напълно сигурна – Той го обещава.

“Истинското лице на Лаодикия” е книга, която не се занимава с теоретичните въпроси на духовния живот, но предлага някои практически идеи за по-пълноценно посвещение на Бога и на Неговото дело. Тя няма доктринален характер, но е предназначена преди всичко за адвентисти поради обстоятелството, че се коментират теми, касаещи хора с известна духовна опитност и познаване на деноминацията. Четивото е подходящо за минутите на лично посвещение, за семейни богослужения, както и за домашни молитвени групи, които са ориентирани към съживление и възраждане на църквата. Убеден съм, че при сериозен и непредубеден прочит тези страници могат да се превърнат в повод за качествено нови решения – което е всъщност скромното им предназначение.

Нямам претенцията, че съм уловил най-актуалната проблемати-

ка на Лаодикия, нито че съм посочил най-верния път за излизане от "кризата на хладкостта". Но вярвам, че най-малкото, което тази книга може да постигне, е да подсказва някои основания за откриване на слабите места в нашата духовност, за преосмисляне качеството на духовния ни живот, както и за заемане най-точното място в Божия план.

По всяка вероятност така поставените теми и предложени идеи ще повдигнат разнородни реакции. Бих оценил всеки коментар, независимо от неговия характер, защото бих възприел това като сигнал, че посланието е живо, че е стигнало до своя адрес и дори е предизвикало съответния отклик.

Лаодикия е моята първа и голяма любов! И при най-силно напъване на въображението не мога да си представя своя живот без нея. Защото, освен че съм закърмен с адвентния мироглед и начин на живот, станах адвентист по собствена воля и с пълно убеждение. Последните петнадесет години от живота ми преминаха в пасторска служба в Божието дело. По много причини те бяха най-динамичната част от житейския ми път. Но през всичкото това време, откакто я познавам и досега, Лаодикия не ме е разочаровала. Тя винаги е показвала високо ниво. Тревожа се обаче от факта, че в момента изостава от Божиите очаквания. Не е напълно адекватна на финалната отсечка от възложения ѝ пробег. Въпреки това вярвам, че ще чуе и ще приложи инструкциите на опитния си Треньор. Защото Той е единственият ѝ шанс да се справи със своето историческо призвание. Оптимист съм относно Лаодикия поради Божиите обещания и възможности, поради Неговата отговорност и любов.

Повечето библейски текстове, които съм използвал, са от Ревизирано издание на Българско библейско дружество, 2000 г. Цитатите от Елън Уайт са взети от различни издания на нейните книги. Когато цитатите (както библейски, така и от Духа на пророчеството) са съкращавани, това винаги е правено с грижа за автентичността на контекста. Всяко подчертаване на текстове, били те авторски или цитирани, е направено от мен.

В края на тези въведителни думи бих желал да изкажа благодарностите, които напират в моето сърце. На първо място, поклон пред моя Небесен Баща за всичко, което ми е дал, включително и за прекрасната Лаодикия, чийто здравословен климат формира моята християнска опитност. Благодаря Му и за допуснатите обстоятел-

ства, които на пръв поглед имаха вид на изпитание, но се оказаха благословена възможност да напиша тази книга. Поднасям дълбока благодарност на световната и на българската Адвентна църква за това, което е била, което е и което ще бъде чрез Божията благодат. Безкрайно съм признателен на своята родна църква в град Добрич за първокласния адвентизъм, с който ме запозна в детските и младежките ми години. Нека бъдат благословени и всички онези братя и сестри, в чийто живот видях частица от Христовия образ – факт, който силно ме е мотивирал да се стремя към все по-високите образци на вярата.

Изключително високо ценя безвъзмездния, но професионален принос на скъпите за мен хора, вложили много часове труд в подготовката на тази книга: на Нели Петрова за отличната редакция на текста; на Веско Вакрилов за прекрасната и специално нарисувана за корицата на книгата картина и на Владо Балун за компютърния дизайн на корицата. Не бива да пропусна и моята дъщеря Зина, която винаги с радост ми помагаше при набирането на текста, и така ми спести много време. Особено съм задължен на своите приятели, чиято безкористна морална подкрепа стопляше сърцето ми в трудните моменти на колебание и обезсърчение и чиито средства направиха възможно излизането на тази книга. От уважение към християнския им морал премълчавам техните имена, убеден, че Небето е регистрирало не само делата, но и мотивите, стоящи зад тях. Нека Бог да ги възнагради богато!

Авторът

ВЪВЕДЕНИЕ

Доволни ли сте от духовния си живот? Защо не сте? Веднага ви казвам, че се досещам за причините, и то от личен опит. Прекрасно знаем какво трябва да се направи, но ни липсват сили и понякога (още по-лошо) дори желание да действаме в правилната посока, а това ни депресира допълнително. Убедени сме, че Бог ни обича и че е всемогъщ – нищо по-обнадеждаващо за бедната ни душа! И въпреки това губим вярата си в победата, радостта от спасението и изпадаме в състояния на дълбоко обезсърчение. Това се отразява зле на духовното ни развитие и влияе отрицателно на хората около нас. Искаме не само да изглеждаме удовлетворени от християнския си живот, но и да бъдем в действителност такива. Желая да вдъхновяваме своите приятели и близки да следват все по плътно Спасителя по тесния път към небето, но и да сме сигурни, че заслужаваме да бъдем техен пример, живеейки с Христос. Не вярваме, че религията е лицемерна игра, затова се безпокоим **дали сме истински** – в покаянието, в благочестието, в поклонението, в християнската любов. А се безпокоим с основание, защото виждаме в себе си тревожна непоследователност и непостоянство. Изпитваме угризения, чувстваме се празни и виновни, защото осъзнаваме, че нещата не вървят добре и че състоянието им зависи от нас.

При положение че горните симптоми липсват при вас и не ви е обхванала тревога нито за собствената ви духовност, нито за състоянието на вашето църковно семейство, тази книга не е за вас. **Не я четете!**

Ние обичаме силните и вдъхновени думи. Импулсираме се чрез пламенни девизи или важни решения. Всичко това е много хубаво, ако е последвано от нужния ефект. В противен случай се превръщаме във фигуранти, играещи абсурдна роля в празна зала. Подобна

автотерапия само ще засилва нашето разочарование от религията и от живота въобще. Днес светът непрекъснато говори. С повод и без повод. Лавина от информация – вербална, визуална, електронна... Всеки има какво да каже. Психолозите все повече се убеждават, че това непрестанно говорене е израз на масова невроза на цивилизацията – страх от самотата, избиване на комплекси за малоценност, инстинкт за самосъхранение чрез упражняване на влияние. Един болен свят не спира да говори и дори не забелязва, че вече сам не слуша себе си.

Църквата също има вест от Бога. Чуват ли се нейните думи в тази огромна „говорилня“? Носят ли заряда на Светия Дух, за да са способни да достигнат човешките сърца? Божиите думи, представени чрез човешки устни – това е велика привилегия и отговорност. Чувстваме ли се като Божии говорители? И освен говорители на Божията воля, живеем ли като нейни изпълнители? В историята на Божия народ има такива прецеденти за духовни претенции без покритие. И то немалоко. „Тогава Исус заговори на народа и на учениците Си: „На Мойсеевото седалище са седнали книжниците и фарисеите. Затова всичко, което ви заръчат, правете и пазете, но според делата им не постъпвайте; понеже говорят, а не вършат“ (Матей 23:1-3). В същата Си изболителна реч Христос продължава с горчивите резултати от подобна двулична религиозност: „Но горко на вас, книжници и фарисеи, лицемери! Защото затваряте небесното царство пред хората, понеже самите вие не влизате, нито оставяте желаещите да влязат“ (Матей 23:13).

Тогава трябва да се направи нещо! Разочаровахте ли се, че звучи доста тривиално? Но това е единственият изход – да се направи нещо ново и по-различно от всичко правено досега. Отказът да направим каквото и да е ни осъжда на алтернативата да не правим нищо или да правим същото, което сме правили до ден днешен (а то изглежда, не ни устройва много). Ако искаме да преживеем опитности, които не сме преживявали досега, трябва да предприемем стъпки, които не сме предприемали досега. Марк Твен споделя: „Не тайните в Библията са тези, които изпълват живота ми с безсънни нощи, но доброто, което зная, че трябва да върша“. Не означава ли това, че нашият проблем се корени не в неспособността да разберем кое е право, а в нежеланието ни да го вършим! Чрез гласа на своята съвест всеки човек инстинктивно долавя разликата между

добро и зло. Но повечето хора предпочитат да не вземат важни решения, тъй като това изисква поемането на отговорност.

Докато за един истински напредък е необходима сериозна мобилизация на правилни усилия, то деградацията може да се "постигне" с много по-скромни средства – не е нужно да се прави нещо в обратна посока; **достатъчно е да не се прави нищо**, т.е. да се пренебрегне всяко действие. За да се провали една кариера или бизнес, не е необходимо да се търсят неудачи или инциденти; достатъчно е да не се предприема нищо градивно. За да разстрои неправимото здравео си или дори да почине от заболяването си, един пациент не трябва непременно да си пререже гърлото; достатъчно е да откаже предписаната терапия. За да се удави един човек в реката, е съвсем излишно да се гмурка към дъното; напълно резултатно би било просто да не плува или да откаже предложената помощ. Ако тези примери изглеждат абсурдни (а те са), нека се замислим дали не действаме по подобен начин във важни области от живота си. Дали не решаваме да предприемем "неправене на нищо" поради лекотата, с която това ни се удава.

Ученик вдигнал ръка и попитал: "Учителю, бихте ли наказали някого от нас за нещо, което не е направил?". "Не, разбира се!" "Добре, аз не съм си написал домашната работа за днес..." Хуморът в тази история всъщност подсказва идеята за равенство между активността в злото и пасивността в доброто. Това са еднакво безотговорни прояви и затова Бог ги осъжда. **"Ако някой знае да прави добро и не го прави, той си навлича грях"** (Яков 4:17). Този текст приравнява вършенето на зло с невършенето на добро, дори с невършенето на по-доброто при възможност. Някой е казал: **"Доброто е недостатъчно, ако по-доброто е възможно"**.

Големият италиански тенор Енрико Карузо трябвало да участва в благотворителен концерт. За да му направи добро впечатление, импресариото го дръпнал настрана и заговорнически прошепнал: "Маестро, не берете грижа какво ще изпълните тази вечер. За нас е достатъчно, че участвате в нашия концерт. Просто излезте на сцената, изпейте каквото и да е и толкова". Певецът го погледнал хладно и отсякъл: **"Карузо никога не прави нещо по-малко от най-доброто!"**.

Да не се проявява стремеж към по-доброто, това е не само пропуск. Това е житейска философия, начин на мислене. Стойността на

нашата личност се измерва не само с това, което правим, но и с това, което не правим. **Единствената цел, която може да се постигне без усилие, е провалът.** Има само едно нещо, по-лошо от провала – да се изгуби желанието да се опитва отново. Погрешните действия могат също да ни отведат до кризисни състояния, но при бездействието поражението е сигурно.

Знаеш ли какво ти предстои да преживееш? – Това, което вярваш, че ще се случи! **Виденията на твоята вяра се сбъдват.** Ако твърдиш, че “това не е възможно”, прав си – то наистина няма да стане. Ако си уверен, че “това трябва да стане”, тогава ще търсиш и ще намериш начини. И вярата ти скоро ще даде плод. **Хората са продукт на своите решения.** Всичко в нашия живот зависи от способността ни да вземаме правилни решения. **Най-важното решение е да се вземат правилни решения.** Ако сегашното ми състояние е резултат от взетите в миналото решения, то бъдещето ще бъде обусловено от настоящите такива.

Поставянето на ясна цел е от изключително значение. Някой е казал, че поставянето на цел е движение от мястото, където сме, към мястото, където искаме да бъдем. Целта трябва да бъде винаги пред очите ни, за да бъде обект на нашите планове, стремежи и молитви. Редица сериозни проучвания (например в университетите на Йейл, Харвард и др.) показват, че конкретното фиксиране на целта (още по-добре ако е писмено формулирана и подчинена на определен срок!), е решаваща предпоставка за нейното реализиране.

Това, което нашият ум може да замисли и повярва, е постижимо. Бог ни е дал редица обещания в тази връзка. “Изпълнил си желанието на сърцето му и от молбата на устните му не си го лишил” (Псалми 21:2). “Весели се също така в Господа и Той ще ти даде измоленото от сърцето ти. Предай на Господа пътя си и уповавай на Него; и Той ще извърши очакването ти” (Псалми 37:4,5). “Това, от което се страхува нечестивият, ще го постигне; а желанието на праведните ще се изпълни” (Притчи 10:24). “Ако поискате нещо в Мое име, ще го направя” (Йоан 14:14).

Когато човек ежедневно се концентрира върху поставените цели и върху причините за тях, и при това се държи здраво за Божиите обещания, ще преживее **верижна реакция от завоевания.** Един успех ще предизвиква друг успех. Така от своето огромно вътрешно богатство ще може да раздава вяра и благословение на

много хора, които имат нужда от това. Известно е, че Уилям Кери е подчинил живота си на девиза: **“Очаквай от Бога велики неща и предприемай за Бога велики неща!”** Подсъзнателният страх от разочарование ни кара да си поставяме смешно ниски цели, които не ни вдъхновяват. Разбира се, след това не постигаме нищо, защото целите са нищожни. Затова трябва да държим своите идеали достатъчно високо, за да ни вдъхновяват, и достатъчно ниско, за да ни насърчават.

Много християни се задоволяват с повърхностно **познание за Бога** и за Неговата воля. Чувстват се сигурни и добри, щом имат някаква обща религиозна култура. Но това познание е първият, най-ниският етап от духовната еволюция на вярващия човек. То е необходимо, но не достатъчно условие за един пълноценен напредък. Познанието **за** Бога трябва да прерасне в **познание на Бога**, в лично общение с Него. Нуждаем се да превърнем това най-ценно приятелство във върховно предпочитание, в доминиращ подтик на душата си, защото това е единственият път към богоподобие. Пророк Даниил намира тази опитност за решаваща в големия конфликт между доброто и злото: **“...но народът, който познава своя Бог, ще се укрепи и ще върши подвизи”** (Даниил 11:32).

“Познанието за Бога и за Исус Христос, изразено чрез характера, е възвишаване над всичко друго, което се цени на земята или на небето. Това е най-висшето образование. Това е ключът, който отваря портите на небесния град. **Това познание е Божията цел, която трябва да постигнат всички, облекли се с Христос.** Аз имам вест към всички, които са ангажирани в каквато и да било служба за Учителя. Господ ви умолява да се издигнете по-високо, за да постигнете един по-свят образец. Трябва да преживеете опитност, много по-дълбока от всяка, която сте имали някога или за която сте помисляли” (Уайт, Е. Свидетелства. Том VIII).

Само огън запалва огън. Само ако наистина преживяваме това, което твърдим, че вярваме, ще повлияем за спасение на хората около нас. Време е да осветим едно тихо ъгълче в своя живот, където да бдим и да се молим по-усърдно от всякога, за да получим от Бога най-актуалните наставления за своето пътуване към небето. Да се помолим с молитвата, с която никога не сме се молили! Да си поставим целите, които никога не сме си поставяли! **И Бог ще ни подари резултати, за каквито никога не сме и помисляли.**

ПРОБУЖДАНЕТО ЗАВИСИ ОТ ТЕБ!

ПОВЯРВАЙ, ВЪЗМОЖНО Е!

Първи януари 1863 г. е незабравима дата в историята на САЩ. Тогава американският президент Ейбрахам Линкълн провъзгласява премахването на робството. Това събитие предизвиква сериозни политически междусобици и дори гражданска война между Северните и Южните щати, но от друга страна се превръща в повратна точка по отношение развитието на страната. Интересна подробност е реакцията на самите тъмнокожи граждани на Америка – робите. Не мислете, че всички спонтанно и единодушно прегръщат свободата. Да, една значителна част от тях, които следят отблизо развитието на процесите, незабавно се възползват от привилегиите на независимостта. Но не са малко онези, които остават задълго в своето старо социално положение – това на обезправени роби. И то поради три основни причини: Някои от тях, живеещи и работещи в далечни изолирани плантации, изобщо не научават за “горещите новини” на деня. Техните господари съвсем умишлено и противозаконно ги държат в информационно затъмнение. Невежеството на робите им, разбира се, е изгодно за тях. Други научават за важните събития, но им се струва, че всичко звучи твърде хубаво, за да е вярно. Не могат да допуснат, че е истина. Та нали и родителите им, и прародителите им са били все роби. Те са свикнали с мисълта, че

са се родили като роби, че ще живеят и ще умрат като такива. Трети разбират какво се случва и приемат това като достоверен факт. Техният проблем пък е нерешителността. Страхуват се да излязат от своя досегашен начин на живот и да поемат риска на промяната. Чувстват се по-уютно, по-сигурно в познатия „коловоз“ на старата инерция. Перспективата да поемат сами отговорността за живота си е особено стресираща в техните очи, поради което също не пожелават свободата. Жалко, нали?

Ако трябва по-схематично да представим причините за тъжната „не-промяна“ в живота на тези хора, то картината би изглеждала по следния начин:

Първа група: Не знаят – не предприемат нищо.

Втора група: Знаят, но не вярват – не предприемат нищо.

Трета група: Знаят, вярват, но не желаят – не предприемат нищо.

Струва ми се, че това е универсална житейска схема, добре представяща мотивацията на тези, които не предприемат нищо и затова нищо друго не им се случва, нищо друго не преживяват, освен познатия до болка, равен, скучен и „изтъркан“ живот. Нямайки предвид независещите от нас причини и неподвластните нам фактори, приемам с цялото си сърце Божието категорично становище, че нашата съдба е в собствените ни ръце. Крайно време е да разпознаем мъдрата, полезна и необходима промяна, която е в наша власт и която никой вместо нас не може да извърши.

Горната класификация, разделяща инертните личности на **не-знаещи, невярващи и нежелаещи**, е уместно приложима за хората от света, на които за съжаление е чуждо усилието да се съобразят с Божия план за тяхното съществуване. Но подобно групиране е в същата степен актуално и за нас вярващите, християните адвентисти. Защото ние също се нуждаем от неотложната, спешната промяна, която Някой ни предлага. И сме изправени пред същата дилема – да я приемем или не. Ако със сигурност не сме в категорията на незнаещите, дали не сме в тази на знаещите, но невярващи; или дори в тази на знаещите, вярващи, но нежелаещи? И по тази причина не предприемаме нищо? И по тази причина не ни се случва нищо съществено и значимо? **А е време за промяна! Великата промяна, разтърсващата промяна, наречена „изливане на Светия Дух“!**

Дали ще се случи великото в живота ти? Досега много пъти си

бил разочарован? Подсъзнателно се страхуваш от нов неуспех? Това ли те притеснява? И мен. Но повярвай, възможно е! Защото Бог го казва. **“Всичко е възможно за този, който вярва”** (Марк 9:23). Победата е извоювана от Исус Христос – чрез Неговия праведен живот и заместническа смърт. **“Всичко, което е родено от Бога, побеждава света. И тази победа, която е победила света, е спечелила нашата вяра”** (1 Йоан 5:4). Победата е обещана за теб и мен, ако я приемем от Него. **“И кой побеждава света, ако не е този, който вярва, че Исус е Божият Син?”** (1 Йоан 5:5).

ЧАСЪТ НА ИСТИНАТА

Никой не обича да го лъжат. Болезнено е, защото нечестието руши отношенията. Още по-обидно е, когато човек се мами сам. Тогава няма кого да обвинява – единствено себе си. Налага се сам да носи отговорността, от което вътрешният драматизъм става много по-горчив и последиците – по-тежки.

Свещеното Писание ни посочва няколко варианта на самоизмамата. Най-коварният от тях е, когато човек не е наясно с истинското си състояние. Още по-лошо – когато е убеден, че е добре, а всъщност никога не е бил по-зле. Това е безспорна трагедия.

Бог го потвърждава в едно отворено писмо до Своята последна църква – Лаодикия. **“До ангела на лаодикийската църква пиши: “Така казва Амин, верният и истински Свидетел, Начинателят на всичко, което Бог е създал: “Зная делата ти, че не си студен, нито горещ. О, да беше ти студен или горещ! Така, понеже си хладък, нито горещ, нито студен, ще те избълвам от устата Си. Понеже казваш: “Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо”, а не знаеш, че ти си окаян, нещастен, сиромаш, слеп и гол”** (Откровение 3:14-17). Всеки адвентист от седмия ден знае, надявам се, периодиката на седемте църкви в Откровение, историческото приложение на Божиите послания към тях, както и използваната терминологична символика. Затова би следвало да не правим отново този текстуален анализ.

Това, което още на пръв поглед впечатлява при прочита на горния текст, е ултимативният тон на Верния Свидетел. Без всякакви забавки Той съвсем директно атакува нашата духовна хладкост. Не се нуждае и не търси доказателства, защото заявява, че знае делата

ни. Най-открито ни предупреждава относно възможното отхвърляне, ако останем в това незавидно състояние. Рязко разголва фалшивата ни самоувереност в това, което си мислим, че сме, и ни посочва това, което в действителност представляваме. Бог се изправя срещу нас, гледа ни не само право в очите, но прониква в сърцето и се обявява против нашето хронично самодоволство и равнодушие. Негодува от обзелото ни безразличие и регистрира симптоми на духовна смърт. Нима има по-тревно състояние от това на човек, който е убеден, че „няма нужда от нищо“, а всъщност има нужда от всичко?

Наистина положението е повече от сериозно. Това дава основание на някои хора да критикуват църквата и дори да я обявяват за поредното разочарование на Бога. Считат, че Бог вече е отместил поглед от нея, за да търси алтернатива на Своя народ. **Писмото до Лаодикия в Откровение, 3 глава, не ни внушава подобна идея.** Ако Божието послание завършваше дотук, наистина не би имало надежда, не би бил налице ясен знак, че Бог още не се е оттеглил от народа Си. Но всяко писмо трябва да се прочете докрай. В противен случай може да се пропусне важна информация, която се съдържа по-нататък. Много хора са се лишавали от важни и добри новини, а понякога от най-същественото за духовния си живот, правейки прибързани заключения, без да изслушат Бога докрай. Когато човек се запознае само отчасти, едностранчиво, с една вест, той не може да я схване в истинския ѝ контекст.

След избличението и строгата диагноза Бог има да каже още нещо на последната Си църква. Това не са финалните Му думи, защото Той, Великият Лекар, назначава лечение: **“...То съветвам те да купиш от Мен злато, пречистено с огън, за да се обогатиш; и бели дрехи, за да се облечеш, за да не се яви срамът на твоята голота; и колурий, за да помажеш очите си, за да виждаш. Онези, които обичам, Аз ги избличавам и наказвам; затова бъди ревностен да се покаеш”** (Откровение 3:18, 19).

Ето отново думи на любов. Има шанс и той се изразява в тройното лекарство, което можем да получим от Бога. Първо, да “разпалим” вярата и любовта в сърцата си, да събудим стария идеализъм, с който някога сме поели по тесния път на Спасителя. Второ, да “облечем” Христовия характер, да последваме Неговия начин на живот, да допуснем Неговата правда да покрие цялата ни житейска територия. И трето, да “прогледаме” не вече чрез своите очи, но с духовното

зрение на Светия Дух, за да имаме нов, осветен поглед към Бога, към другите и към себе си. Само в този вид трябва да се върнем при небесния си Баща, ако искаме да бъдем приети, реабилитирани и благословени от Него.

Самият Той поема инициативата (както винаги!) да се съберем отново заедно. След като споделя, че именно любовта Го мотивира да предприема дисциплиниращи мерки спрямо нас и ни предлага да се покаем, Господ представя Себе Си чрез една много вълнуваща картина: **“Ето, стоя на вратата и хлопам; ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мен”** (Откровение 3:20). Неслучайно този текст се е превърнал в един от емоционалните акценти в цялото Божие Слово. Тук виждаме един деликатен, ненатрапващ се, изчакващ Бог, зачитащ нашата свобода и право на мнение. Оценяващ гостоприемството само ако е не принудено и от сърце.

Нека се запитаме: звучат ли тези думи като сбогуване, като прекъсване на отношенията? Или изпълват сърцата ни с топлина и надежда, че Бог още не се е оттеглил от нас? Някой, който хлопа на вратата, идва ли, или си отива; дали желае да каже “Сбогом!”, или “Добър вечер!”? Нека бъдем добросъвестни към смисъла на Божественото послание и се съгласим, че това е една сърдечна покана за среща, а не предложение за развод.

Във всеки случай писмото до Лаодикия има ултимативен характер и изисква решение от наша страна – на чия страна ще застанем. Желаем или не, ще ни се наложи да решим. Когато някой стои пред вратата, ние сме изправени пред решение – или отваряме, или не отваряме. Трети вариант не съществува.

Бог не повдига злепоставящи въпроси, свързани със старите ни проблеми. Той ги е хвърлил зад гърба Си (Исая 38:17). Но живо се интересува от плановете ни за бъдещето. И счита, че лаодикийците не могат да продължават повече по стария начин, ако имат намерение да останат Негов избран народ. Но защо вече не се откажем от по-абстрактното и по-смекчаващото звучене на символа „Лаодикия“ и не назовем нещата с истинските им имена? Ако подчиним по-горното изречение на това условие, то би прозвучало по следния начин: **Бог счита, че адвентистите не могат да продължават повече по стария начин, ако имат намерение да останат Негов избран народ.** Пред всеки отделен църковен член, пред всяка

местна църква и пред цялата деноминация с нова сила стои въпросът, ще бъдем ли Божии верни остатък, или не. Защото **Божият остатък може да бъде само верен**. Ако не е верен, значи не е Божи.

Аз искам да бъда верен! И да бъда в Божия остатък! Искам да живея изобилния живот, който Христос ми предлага. Искам да имам преобразяващата сила на Светия Дух, а сърцето ми да бъде храм, в който пламти Христовият свещен огън. Защото чувствам по-ясно от всеки друг път, че Бог е близо, че преминавам само веднъж през земния си път и че животът ми е съдбоносен изпит. Не искам да съм хладък лаодикиец, слеп за Божията любов, глух за Божията покана, парализиран за действието на Божията благодат. Не желая да разочаровам Бога, не оценявайки Неговото доверие, както се е случило с Израил в Стария Завет. Копнея да оправдая Божиите очаквания за моя живот! А ти?

Веднъж попитали Даниел Уебстър коя е най-важната тема, която някога го е занимавала. След като се замислил за миг, отговорил: **“Моята лична отговорност пред Бога”**.

Да, скъпи братко и сестро, ние носим лична отговорност пред Бога. Това е стряскаща, респектираща мисъл. Тя трябва да бъде гравивирана в нашето съзнание, да звучи непрестанно – независимо кои сме, къде сме, с какво се занимаваме и т.н. Бог предвижда само две секции в съдебната зала на Всемира, само две групи в съдния ден – верни и неверни.

ТРЕТА ГРУПА НЕ ЩЕ ИМА

При много от животинските видове се наблюдава интересен феномен, необходим за тяхното оцеляване. Нарича се **мимикрия** – приспособяване, имитация на околната среда (по цвят и форма) – с цел да избегнат контраста и да останат незабелязани от своите естествени неприязни. Ако в природата подобна “преструвка” е вроден инстинкт и механизъм за самосъхранение, то в духовния живот е израз на лицемерие. Колкото и изкусно да симулираме християнство, в най-добрия случай ще направим положително впечатление на хората, но не ще успеем да заблудим Бога. Духовното двуличие е една доста добре усвоена “дарба” сред вярващите хора. Виждаме я многократно още в Стария Завет, а по времето на Исус Христос вече

процъфтява. Той остро бичува подобно поведение. Само в Матей, 23 глава, ще намерим изрази като „лицемери“, „рожби на пъкъл“, „безумни и слепи“, „гробница варосани“, „змии, рожби ехиднини“, а и още много други. Очевидно е Христовото възмущение от всякакви религиозни маскировки. Нека вникнем в думите Му от Матей 7:22, 23: **“В онзи ден мнозина ще Ми кажат: “Господи, Господи, не в Твое ли име пророкувахме, не в Твое ли име бесове изгонвахме и не в Твое ли име извършихме много велики дела?”. Но тогава ще им заявя: “Аз никога не съм ви познавал; махнете се от Мен вие, които вършите беззаконие!”** Тук Исус говори за хора, които могат да бъдат наречени християни (служат в Негово име), и то активни (вършат дори чудеса). Становището Му е категорично – никога не е имал нещо общо с тях. Напротив, обвинява ги в греха на имитаторството и непослушанието: **“Не всеки, който Ми казва: “Господи! Господи!”, ще влезе в небесното царство, но който върши волята на Моя Отец, Който е на небесата”** (Матей 7:21). Ясно е, че поради неуморната дейност на Сатана в Божието семейство на земята никога не са липсвали хора, даващи отрицателен пример с поведението си. Апостол Павел предсказва, че в последното поколение на църквата отново ще се срещат вярващи „имащи вид на благочестие, но отречени от силата му“ (2 Тимотей 3:5).

Дали това е вярно за нас?

Ако перифразираме Матей 7:22 в актуална светлина, ще прозвучи доста по-познато: **“Господи, не в Твое ли име евангелизирахме, не в Твое ли име организирахме издателства, болници и училища и не в Твое ли име изготвихме много глобални проекти?”** Ако в центъра на нашата дейност не е бил Исус, ако послушанието ни не е било мотивирано от любов, ако паралелно с работата ни за Бога сме имали друг, скрит живот, знаете какъв е отговорът, който би последвал...

Някога пророк Илия се провиква от връх Кармил към Израил с думите: **“Докога ще се колебаете между две мнения? Ако Йехова е Бог, следвайте Го; но ако Ваал е бог, следвайте него!”** (3 Царе 18:21). Би трябвало тези думи, ехтящи през вековете, да стигнат и до нашите уши. Духовният живот на много съвременни християни представлява неудачна симбиоза между стремежа да служат на Бога и желанието да не загубят „завоеванията“ си в този свят. Опитват се да живеят върху оградата, да вървят по ръба. Опитват

висшата дипломация “да служат на двама господари” (Матей 6:24). Невъзможно е. Фатално е...

Недей, тази игра е опасна! Трета група не съществува.

“ТЕХНОЛОГИЯ” НА ПРОБУЖДАНЕТО

Всички копнеем за реформация сред Божия народ, която ще предизвика мощното изливане на Късния дъжд и Пришествието на нашия мил Спасител. Мечтаем за онази разтърсваща промяна в живота, която ще ни преобрази в дейни, посветени, пламтящи християни. Но общоизвестна адвентна аксиома е, **че само всеобщо и дълбоко пробуждане (или съживление) може да доведе до необходимата реформация.** Вероятно е прав един малко скептично настроен църковен член, който веднъж каза: “Ние винаги говорим за пробуждането, но никога няма да ни кажат в какво то всъщност се състои”.

Затова нека отново дефинираме пробуждането като религиозен термин и духовна опитност.

Какво пробуждането не е? Често емоционалната възбуда, възодушевляването, еуфоричните състояния се възприемат като белези на духовно пробуждане. Моментни, повърхностни раздвижвания на “най-горните” пластове на душата създават погрешното впечатление, че се случва нещо значимо в духовния живот. Шумни мероприятия, като евангелизации, конференции, проповеди от известни говорители, могат да предизвикат някаква духовна активност. Но когато събитията отшумят и влезе в сила правилото “всяко чудо за три дни”, старата инерция отново налага монотонния си ритъм. Нека бъдем откровени, нима това не е ежедневието на нашите църкви? Разбира се, не можем да отречем, че подобни дейности, добре планирани и мъдро проведени, играят своята важна роля като подготовка за пробуждането, но все пак те не са отличителните му знаци.

Тогава какво представлява пробуждането? След като човек се състои от разум, чувства, съвест и воля, то логично е едно истинско пробуждане да засегне цялостната личност. Започва бурна реакция в душата – раздрусване на сърцето, ангажиране на разума, засягане на съвестта, активизиране на волята. Тази реакция довежда до блаженото състояние на стабилно и трайно съгласие с цялата

Божия воля – радостно послушание, всеотдайна преданост и истинско завръщане при Бога. Пълен обрат в живота. Тогава каквато и работа да се върши за църквата и за Бога, тя се прави по нов начин – носи дълбоко удовлетворение и високи резултати.

Къде трябва да се извърши пробуждането? Тази промяна започва от отделния индивид. Личността се предава на Бога. Примерът влияе в семейството – и то поканва Божието присъствие. След това все по-големи групи вярващи преживяват това заедно чрез молитва и посвещение. Тъй като пробуждането е “заразно”, цели църкви биват посетени от Светия Дух. Тогава цял един народ ще предостави себе си на Бога и ще бъде готов както за последната жетвена кампания, така и за Второто идване на Господа. Това вече със сигурност е истинско пробуждане.

“Пробуждането (съживлението) показва, че има обновление на духовния живот, съживяване силите на ума и сърцето, възкръсване от духовна смърт” (Уайт, Е. Избрани вести. Т. I).

“Пробуждането не е чудо. Не е и следствие на Божествен импулс. То е логична последица на създадена от Бога закономерност. Изпълни предусловията и преживявайки пробуждане, ще бъдеш винаги там, където Божият план изисква” (Чарлс Фини).

Може ли пробуждането да се предизвика? Или трябва само да го очакваме от Бога?

Апостол Павел пише на вярващите във Филипи: “Възлюбени мои, както сте били винаги послушни – не само в моето присъствие, но сега много повече при моето отсъствие, **изработвайте спасението си със страх и трепет**” (Филипийци 2:12). Определено тук става дума за човешко участие, старание, усилие. Явно, Бог очаква от нас да пожелаем и да направим нещо. Но апостолът веднага пояснява: “Защото **Бог е, Който, според благоволението Си действа във вас и да желаете това, и да го изработвате**” (Филипийци 2:13). Какво става? Отново кръгът се затваря при Бога. Според текста Той дава и желанието за успех, и успеха. Дали изразът “Бог според благоволението Си” означава, че Той решава вместо нас, че спасява избирателно? Такава интерпретация би ни отвела директно до погрешната представа за съдба, неизбежна предопределеност, Божествен произвол, “каквото ти е писано”... Знаем, че това категорично не е библейската позиция.

Тогава как да разбираме твърдението “Бог действа във вас и да

желаєте това, и да го изработвате”? Адвентният библейски коментар дава следното обяснение към този текст: “Изработвайте” не подкрепя идеята за спасение чрез дела. Ние сме спасени по благодат, чрез вяра. Но тази благодат ни води към добри дела. Така че подобни дела са изработка на благодатта, което всъщност влияе на нашето спасение. (...) Това показва, че Бог осигурява както стимула за първоначалната ни решимост да приемем спасението, така и силата да направим нашето решение ефективно. Това не означава, че сме напълно пасивни индивиди, само обекти на Божието провидение, но че Бог дава стимула, който пробужда нашето желание да бъдем спасени, че Той ни упълномощава да вземем решение за постигане на спасението, че Той ни снабдява с енергия да направим решението си така ефективно, щото спасението да се реализира в нашия живот. Тук изкуплението се подразбира като дело на сътрудничество между Бога и човека, при което Бог доставя всички необходими способности за нуждите ни” (Уайт, Е. Свидетелства. Т. VII).

Ако предпоставка за пробуждането е **желанието за пробуждане**, вдъхнато от Бога, при нас то за щастие е налице. Защото, убеден съм, всички искрени и осъзнати адвентни християни оценяват и се стремят към тази жизненоважна духовна опитност. Умишлено и много тактично Бог ни “подсеща” да пожелаем това, което ни е необходимо, и след това ни показва как да го получим от Него.

Ето един класически пример от Евангелието на Йоан. Исус посещава „балнеолечебния санаториум“ Витезда. Сред многото пациенти, наобиколили целебния извор, силно впечатление Му прави един човек, скован от болестта си в продължение на 38 мъчителни години. Цяла вечност! Разговора започва Исус, задавайки доста странен въпрос: **“Искаш ли да оздравееш?”** (Йоан 5:6). Та това е само риторичен въпрос! Кой болен не иска да оздравее? Особено този страдалец очевидно иска – нали точно по тази причина е дошъл в известната къпалня. Е, Исус не прави нищо случайно, сигурно знае какво върши.

Всъщност Спасителят отново поставя големия акцент върху човешкото желание и воля. Привлича вниманието на парализика към нуждата му от изцеление. Мотивира го да не се съгласява, да не се примирява със състоянието си. **Намеква му не колко е болен** (човекът прекрасно го съзнава), **а колко здрав може да бъде.**

Бог прави това и с нас. Пита ни: **“Искаш ли да оздравееш** – от

своята апатия, от своя ниihilation, от своето деноминационно самодоволство? Искаш ли да излезеш от своя духовен колапс? Аз съм тук, на твоё разположение! **Само поискай!** Давам ти и желанието, и средствата за постигане на целта. Ще те науча как да победиш, ще те водя в битката, ще се сражавам с теб и ще ти дам победата. **Само поискай!** Не бива да свикваш с мисълта за състоянието си. Не допускай заболяването да стане хронично. Достатъчно си страдал през дългите години на живота си, преди да те намеря. А сега кажи, **искаш ли** да оздравееш?”

Добрите резултати от нашите решения ще дойдат едва когато направим голямото откритие – това за **комплексния подход**. В духовния живот няма еднозначни неща и явления. Всичко е доста по-сложно от двцветната черно-бяла схема. Бихме желали картината да е по-опростена, но грехът отдавна е комплицирал житейската реалност във всяко отношение и на всяко ниво. Ако наистина прозрем “комплексния подход” в Божието мислене, планиране и действия, ще решим много от най-тежките си проблеми като вярващи хора.

Какво имам предвид?

Независимо дали става дума за Божия закон, или за Божията благодат, за вярата или делата, за верността или свободата, за строгостта или милостта, ние хората, с присъщата ни склонност към крайности, превръщаме тези (и много други) библейски истини във войнстващи, изключващи “останалия свят” платформи. Прегръщайки горещо една отделна идея, обявяваме я за първостепенна по значение, създаваме от нея своя религия и възприемаме всички опити за дискусия (или защо не за корекция на нашето становище) като проява на враждебност. Тогава започваме да се “въоръжаваме” с всевъзможни аргументи, сведения и симпатизанти, за да се справим с възникващата въображаема опозиция. Така все повече и повече поляризираме свещени библейски учения, за които Бог изрично заявява: “...никог от тях няма да липсва, нито ще бъде без другарката си; защото Бог казва: Моите уста заповядаха това; и самият Негов Дух ги събра” (Исаия 34:16). “И така, **онова, което Бог е съчетал, човек да не го разлъчва**” (Матей 19:6). Веднъж един мъж попитал Чарлс Спърджън как примирява доктрините за предопределението и свободната човешка воля. Проповедникът отговорил лаконично: **“Не се опитвам да примирявам приятели”**. Когато

един човек е добре запознат с вътрешното единство и хармония на Свещеното Писание, той би бил наясно, че библейските учения прекрасно се допълват и никога не би се опитвал да ги противопоставя. Вместо да се дуелираме с текстове и цитати, по-добре е да вникнем в богатата многопосочност на Божествените идеи.

Този проблем се промъква в целия религиозен живот и последователно повлиява начина ни на мислене, маниера на поведение и пр. Когато се стигне до упражняване на волята и до вземане на решения, пак опираме до двуполюсния модел – някои вярващи са сигурни: “Аз ще се справя!” и напъват сили до краен предел в борбата за по-пълно осветление; други обявяват: “Бог ще се погрижи за всичко!” и потъват в блажено бездействие. Традиционният отговор на подобна задача е, че “истината е по средата”. Но всъщност често се оказва, че истината не е по средата, **а е и в двете**. Духовната материя, светът на вярата съдържа немалко парадокси, един от които е например равенството между частта и цялото. (Както е при Божието Триединство – всяка от трите Божествени Личности е завършена и абсолютна, колкото Триединния Бог.)

По същия начин на въпроса как да бъде възстановен нашият духовен ентузиазъм – чрез намесата на Светия Дух или чрез лично прилежание – верният отговор е: **чрез съвместни действия**. Не подлежи на дискусия, че както спасението, така и всички добри подтици в душата ни са дар на Божията благодат, но Библията широко застъпва и категорично поддържа становището, че **чрез приемането или отхвърлянето на Божиите предложения окончателното решение е във властта на човека**. Ето защо всяко изкуствено засипване на нашата душевност с екзалтирана емоционалност е само евтин трик с твърде кратък “срок на годност”. Здравата отправна точка, от която душата ни се нуждае, е сериозното и задълбочено навлизане в две конкретни области на изследване – **Христовата личност и нашето духовно състояние**, както и извличане на съответните поуки от направените сравнения. Независимо дали “напомпваме” своите чувства, или претоварваме съвестта си (другата крайност) – това води единствено до временната самозаблуда, че преживяваме някакво духовно обновление, след което свиват става още по-дълбок. Тогава защо не позволим на прекрасния Създател да приложи Своя “комплексен подход” по отношение нашата личност?